

Sygn. akt V CSK 251/16

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z wniosku W. M. i U. P.

przy uczestnictwie M. D. i M. D.

o rozgraniczenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 23 listopada 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyń: W. M. i U. P.

z zakresie pkt 2 postanowienia Sądu Okręgowego w C.

z dnia 15 października 2015 r., sygn. akt VI Ca (...),

1) odrzuca skargę kasacyjną,

2) oddala wniosek uczestników postępowania o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczynie W.M. i U.P. złożyły skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego w C. z dnia 15 października 2015 r., VI Ca (...), zmieniającego postanowienie Sądu pierwszej instancji w ten sposób, że dokonano rozgraniczenia nieruchomości stron wzdłuż granicy wyznaczonej linią koloru czerwonego, biegnącej pomiędzy punktami [x]0 i [x]1. Z ustaleń wynika, że nieruchomości podlegające rozgraniczeniu stanowiły własność poprzedników prawnych stron na podstawie wydanych im aktów własności ziemi, stwierdzających stan posiadania samoistnego na dzień 4 listopada 1971 r. Wzdłuż tych nieruchomości biegł pas dogi dojazdowej, który ich posiadacze posiadali po połowie. Linię graniczną wyznacza zatem linia biegnąca w połowie tego pasa na całej jego długości.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczynie zarzuciły naruszenie art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1971 r. o uregulowaniu własności gospodarstw rolnych przez nieprawidłowe zastosowanie i ustalenie, że granica posiadania z dnia 4 listopada 1971 r., stanowiąca granicę prawną, przebiega wzdłuż linii czerwonej, a nie niebieskiej na stosownej mapie. Powołując się na drugą podstawę kasacyjną, zarzuciły naruszenie art. 328 § 2 i art. 391 § 1 k.p.c. przez pominięcie w uzasadnieniu argumentów, wyjaśniających przyczyny odmowy ustalenia granicy wzdłuż linii niebieskiej. jako przyczynę kasacyjną wskazano oczywistą zasadność skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sposób sporządzenia skargi kasacyjnej świadczy o niezpełnym zrozumieniu charakteru tego nadzwyczajnego środka zaskarżenia, wniesiony środek odwoławczy jest odpowiedni raczej dla apelacji. Sąd Najwyższy natomiast jest sądem prawa, a nie sądem faktu, dlatego też podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty odnoszące się do ustaleń faktycznych albo oceny dowodów, co jasno wynika z art. 398³ § 3 k.p.c. Skarżące tymczasem, nie kwestionując przyjętego dla rozgraniczenia kryterium rozgraniczenia według stanu prawnego, zmierzają do wykazania, że w dniu 4 listopada 1971 r. pas drogowy, w połowie którego prowadziła granica, przesunięty był „na zewnątrz” w stosunku do wjazdu,

który ponadto był szerszy o dwa metry, przez co środek tego pasa przypadął w innym miejscu.

Nie ulega zatem wątpliwości, że w skardze kasacyjnej kwestionowane są ustalenia co do przebiegu drogi dojazdowej, a te ustalenia należą do sfery faktów, nie zaś sfery prawa. Tak sporządzona skarga kasacyjna jest zatem niedopuszczalna i podlega odrzuceniu, tak też Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398³ § 3 k.p.c.

Odnosząc się do wniosku uczestników o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego, należy zauważyć, że zgodnie z art. 132 § 1 k.p.c. - w brzmieniu mającym zastosowanie w dniu dokonywania czynności procesowej w postaci złożenia odpowiedzi na skargę kasacyjną (art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 10 lipca 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny, ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw, Dz. U. z 2015 r., poz. 1311 z późn. zm.) - w toku sprawy pełnomocnicy profesjonalni doręczają sobie nawzajem bezpośrednio odpisy pism procesowych z załącznikami, natomiast do pisma procesowego wniesionego do sądu dołącza się dowód doręczenia drugiej stronie odpisu albo dowód jego wysłania przesyłką poleconą, a pisma, do których nie dołączono dowodu doręczenia albo dowodu wysłania przesyłką poleconą, podlegają zwrotowi bez wzywania do usunięcia tego braku. Zasada ta dotyczy również odpowiedzi na skargę kasacyjną. Uczestnicy tego obowiązku nie spełnili (k. 319 - 326), co powinno skutkować zwrotem odpowiedzi na skargę kasacyjną, a doręczenie dokonane przez Sąd nie sanuje uchybienia. W efekcie zatem wniosek o zasądzenie kosztów postępowania nie może zostać uwzględniony.